

27
Pri. S. num.

1773, 21.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI
AN
EVICTIO PRAESTANDA
EVICTA SERVITUTE

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITERAR. DVISEVVGENS.

SOCIO

DIE XXIII. DEC. ANNO MDCCCLXXIII.

DEFENDET

CHRISTIANVS AVGVSTVS KRIEG

LEVCOPETRENS.

LIPSIÆ

EX OFFICINA LANGENHEMIA.

1808

CHRISTIANUS WILHELMUS
LITTELLIUS
LITTELLIUS
LITTELLIUS

CHRISTIANUS WILHELMUS
LITTELLIUS
LITTELLIUS

CHRISTIANUS WILHELMUS
LITTELLIUS

1808
1808

A N
EVICTIO PRAESTANDA
EVICTA SERVITUTE

§. I.

Euictionis vox non tantum obuenit, si corporales res ab altero vindicantur, verum et in iuribus et reliquis rebus incorporalibus euictionis causa tractatur. Potest enim non solum euictionem pati is, cui fundus, feruus vel alia res corporalis, quam se possidere posse iuste credebat, auferebatur, et propterea euictionis praestationem a suo autore, a quo rem acceperat habendam possidendamue, petere, sed nihil obstat, quominus et is, cui ius aliquod competit, quodue se exercere posse credit, idque dein vel negatur vel eripitur, pariter a suo autore euictionis praestationem postulet, et recte quidem, quia et incorporalium rerum translatio oneroso fieri titulo potest, ut is, qui ius aliquod acquisiuerat prius, si postea eo uti iure non possit, damnum patiatur, quod ei imputandum, qui ius in alterum transfudit, et cuius damni restitutionem recte expectat a suo autore.

A 2.

Causam

Causam ex seruitutum exemplo monstrabimus. Seruitutes non minus ac aliae res, quae patrimonium privati constituunt, titulo oneroso in alium transferri possunt: et tria maxime capita obueniunt, in quibus euictionis ratio habenda est, quae singula videamus.

§. II.

Prima species est, si Titius in fundo mihi seruitutem aliquam constituerat, in quo fundo Titio constituendi ius non erat, postea negatur seruitus mihi, et fundus liber ab omni seruitute pronunciat: quaerendum est, an ab ipso Titio, cui prius negatoriam actionem institutam denunciaueram, euictionem praestandam postulare possim. Et recte me ab Titio illo autore meo euictione postulata damni restitutionem exigere posse, suadet **AFRICANVS** in *L. 46. §. 1. π. de euiction.* Ait: *Si per alienum fundum mihi viam constitueris: euictionis nomine te obligari, ait. etenim, quo casu si per proprium constituentis fundum concessa esset via, recte constitueretur: eo casu, si per alienum concederetur, euictionis obligationem contrahit.* Verba Africani adeo generalia concepta adfirmant autorem constitutione seruitutis teneri, siue in proprio fundo, siue in alieno constituerit, si postea euincatur, seu, si negetur, recte constitutam esse seruitutem eamque dominantem habere posse. Et simile thema in animo habuisse videtur **CELSVS** in *L. 10. π. de euict.* Scribit: *Si quis per fundum, quem cum alio communem haberet, quasi solus dominus eius esset, ius eundi, agendi mihi vendiderit et cesserit: tenebitur mihi euictionis nomine (scil. si postea ea seruitus euincatur mihique negetur) caeteris non cedentibus.* Vel enim, si reliqui condomini cesserint simul seruitutem, quo casu euinci vix potuisset seruitus, vel si euicta nihilominus ab alio esset, qui forsitan fundum illum communem euicisset, cum illi socii tantum bonae fidei possessores fuerint, non ille solum tenebitur praestare euictionem, qui seruitutem mihi vendidit, sed omnes, qui communem habebant fundum et simul seruitutem constitui consensu passi sunt, tenentur de euictione.

§. III.

§. III.

Haec vero vera sunt, si socii fundum simul possident, vnusque reliquis consentientibus fundo communi seruitutem imposuerit, et tenentur omnes socii. At si fundum regionibus diuisum possident socii, vnus vero sociorum fundum imposita seruitute onerauerit, et quidem in ea fundi parte, quam diuisione facta possidet, an solus teneatur de euictione, si postea seruitus ei negetur, cui constituta fuerat. Posset quidem dici, distinguendum esse, an diuisio tantum, quo ad vsumfructum percipiendum facta, an ipsum dominium fundi ex regionibus illius diuisionis obiectum fuerit. Sed nihil hic haec distinctio efficere potest. Nam vtroque casu solus constitutus tenebitur euictionem praestare, si ipsa postea seruitus negetur, idque autoritate *CELSI* in *c. l. 10.* Licet enim ea pars fundi, in qua seruitus constituta, non amplius sit communis fundi pars, sed fundus totus ex *L. 6. §. 1. com. praed. et L. 13. §. 1. ff. De seruit. praed. rust.* et sic ex *Celsi* causa de euictione non teneatur, tamen quia in suo fundo non recte constituerat seruitutem, vt euinci posset, de ea constituens tenebitur.

§. IV.

Diuersa est ea species, qua quis alteri fundum vendit, facta vero venditione tertius sibi in eo fundo seruitutem adserit, quam emtor in fundo esse ignorauerat, an euictionis loco teneatur venditor, quanti minoris fundus fuerit, quod seruitute oneratus sit, quantumque haud soluturus fuisset pretium, si impositam sciuisset seruitutem. Si in contractu venditi venditor fundum *OPTIMUM MAXIMUM* promisit, et postea seruitutem sibi alius adseruit, eamque obtinuit, dubitare non possumus, quin de euictione teneatur. Concludo id ex verbis *NERATI* in *L. 48. π. de euict.* Ait: *Cum fundus VTI OPTIMVS MAXIMVSQVE EST, emptus est; et alicuius seruitutis euictae nomine ALIQID EMTOR a venditore CONSECVTVS est.* caet. De Seruitute personali *CAIVS* in *L. 49. π. de euict.* Scribit: *Si ab autore vsumfructus petatur: proinde is venditori*

tori denunciare debet, atque is, a quo pars petitur. Denunciatio autem ideo fieri debet, ut postea de euictione emtor agere possit.

§. V.

At quid! si fundum vendiderit, non vero seruitutem fundo impositam esse dixerit, neque tamen fundum optimum maximum promiserit, an, si postea seruitus a tertio in eo fundo asseratur et vindicetur, emtor contra venditorem agere possit de euicta seruitute Si CELSUM in L. 59. ff. *contrah. emt.* audiamus, vix de euictione teneri posse venditorem statuendum. Ait enim: *Cum venderes fundum, non dixisti, ITA VTI OPTIMVS MAXIMVSQVE: verum est, quod Quinto Mucio placebat, non liberum, sed qualis esset, fundum praestari oportere. Idem et in urbanis praediis dicendum. Concludo ergo, si fundus hac specie talis praestandus, qualis est, cum optimus maximus promissus non sit, neque ob id, quod optimus maximus non sit, emtori ius agendi competat, sequitur de euictione seruitis venditorem non teneri. Neque dubitandum est, quin hoc eo magis statuendum, cum venditor in contrahenda venditione sese declarauerit, se nolle teneri, si forsan onus impositum euincatur in fundo. Rem omnem exactius explicat VENVLEIUS in L. 75. π. de euict. Quod ad seruitutes, inquit, praediorum attinet, si tacitae secutae sunt, et vindicentur ab alio; Quintus Mucius et Sabinus existimant, venditorem ob euictionem teneri non posse. Nec enim euictionis nomine quemquam teneri in eo iure, quod tacite soleat accedere, nisi VT OPTIMVS MAXIMVSQVE ESSET, traditus fuerit fundus. tunc enim liberum ab omni seruitute praestandum.*

§. VI.

Contra vero, si fundus vendatur, non quidem, ut optimus maximus, sed ita tamen, ut emtor cum venditore paciscatur, ne certa aliqua seruitus v. c. via in eo fundo sit, licet alia in eo fundo esse possit, postea vero contingat, ut haec ipsa seruitus, quam in fundo haud existere debere pacti erant inter se emtor et venditor; nihilominus adsit; quaeri potest, an teneatur venditor de euicta hac ex fundo seruitute,

tute. Licet quidem ex iis, quae antea dicta sunt, cum optimus maximusque haud promissus sit fundus, aduersus venditorem agendi ius non sit, tamen cum pacta legem dent negotiis, et sicut ne praestetur euictio inter partes conueniri possit, dubitandum non est, quin, de ea praestanda si pacti sint contrahentes, recte tunc exigi possit euictionis praestatio. Equidem videtur ob stare autoritas Rescripti SEVERI ET ANTONINI in *L. 2. C. de euict.* Verba sunt: *Nudo autem pacto interueniente minime donatorem hac actione (sc. de euictione) teneri, certum est.* Patet enim ex verbis: nudo pacto, Imperatores respexisse ad illud ius, quo ex pacto nudo romanis actio prodita non erat. Quare in prima parte rescripti, cum auus in donatione, in qua alias euictio nulla est, de euictione cauerat, cautioni illi de euictione, quae per stipulationem facta, vis omnino tribuitur. At hodie, qui nullam habemus stipulandi necessitatem, quibusue pacti eadem vis est, quae fuerat Romanorum stipulationi, tuto adfirmamus, de euictione teneri, quod eo rectius est, si pactum venditioni in continenti adiectum, cui nec romano iure actio deneganda erat.

§. VII.

At si fundus venditus, atque a venditore optimus maximusque promissus sit, si postea contingat, vt adfini in eo fundo ab ipso iudice seruitus constituatur, an venditor ab emtore fundi de constituta seruitute conueniri possit. Scimus licere iudici, quoties alter suae rei vsu absque seruitute alterius fundi imposita carere deberet, ei fundo alterius seruitutem imponere, quam rem exposuit CRELLIVS *diff. de seruitute necessaria compendii causa praed. vicin. imposita*. Si ergo hoc demus, et ea seruitute imposita fundus ille venditus desinat esse optimus, non videtur emtori praestituisse venditor, quod promiserat. Sed salua res est. Erat enim fundus optimus maximus, cum venderetur et traderetur, et haec erat venditoris obligatio. De eo vero, quod postea contingit, cuiusue culpa
vendito-

venditori tribui nequit, nec venditor teneri potest. Licet ergo a iudice in eo fundo optimo maximo seruitus constituta sit, tamen venditor emtori non tenebitur. Neque necesse hoc erit, quippe indemnem fundi possessorem is constituere debet, cui a iudice seruitus constituta fuit.

§. VIII.

Sed iam superest, ut determinemus, si de eucta in fundo vendito agat emtor contra venditorem, qui vel fundum optimum maximum venderat, vel euctionem in eam causam promiserat, quod praestandum sit, et ad quid contemnari possit. Videtur hanc quaestionem in animo habuisse DOMITIUS ULPIANUS in *L. 61. π. de aedilit edict.* Nam scribit: *Quotiens de seruitute agitur; victus tantum debet praestare, quanti minoris emisset emtor, si scisset, hanc seruitutem impositam.* Quare si quingentis fundus emtus fuisset tanquam optimus maximus, qui seruitute imposita vix CCCCLX emeretur, facile patet emtorem de eucta seruitute agenti quanti minoris, a suo venditore XL esse praestanda. Tanti enim minoris emturus fuisset fundum, si, quem, cum emeret optimum maximumque, a venditore acceperat sciuisset, seruitutem iam impositam fuisse. Sic si fundus emtus, alius postea in eo usufructum vindicet, teste PAVLO in *L. 15. §. 1. π. de euct. pro bonitate fructuum aestimatio facienda est.*

ULB Halle

3

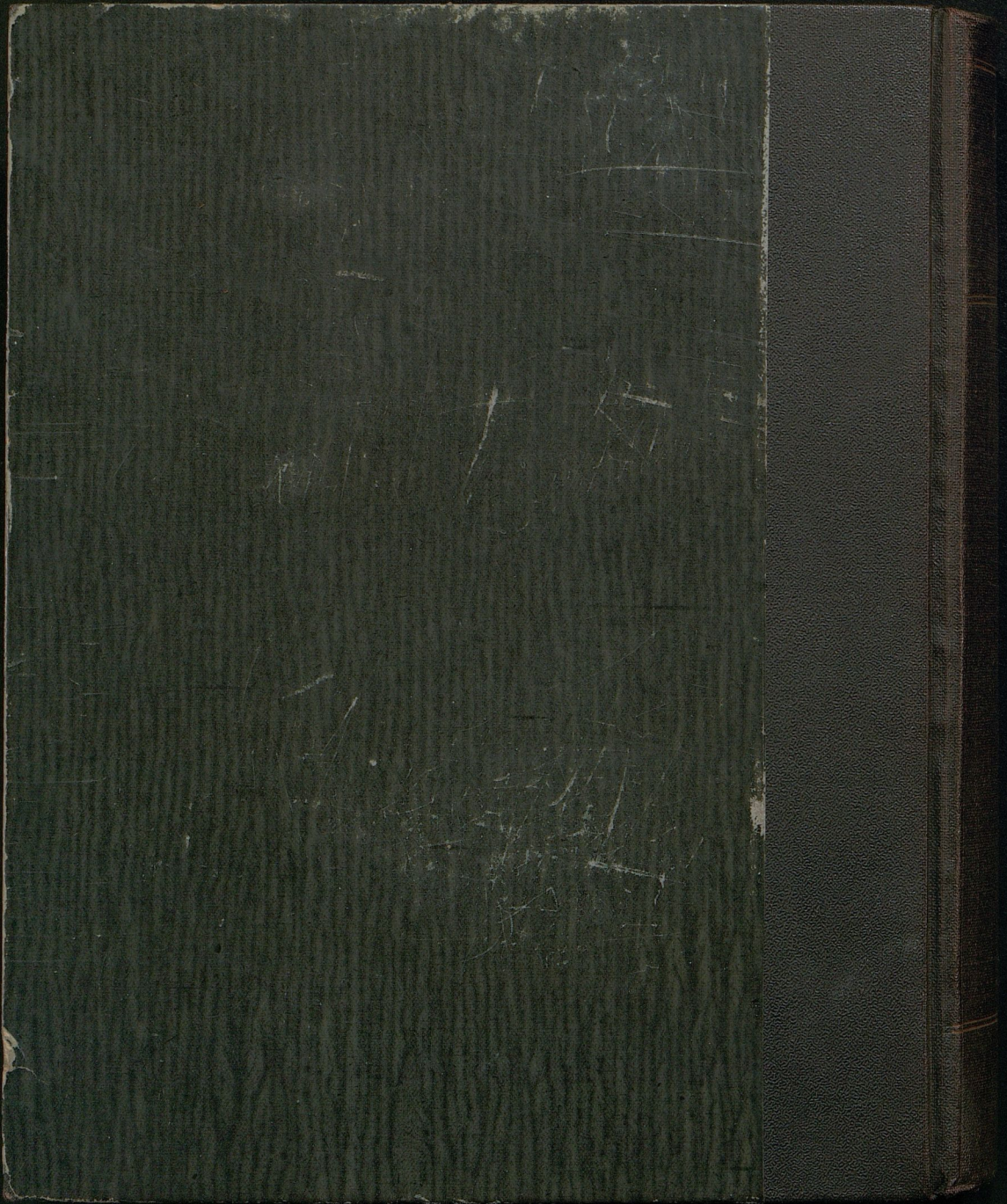
004 758 501

56

*VD
18*

23

Pr. S. num.

1773, 21.

190

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI

AN
EVICTIO PRAESTANDA
EVICTA SERVITUTE

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITERAR. DVISEVVRGENS.

SOCIO
DIE XXIII. DEC. ANNO MDCCCLXXIII.
DEFENDET
CHRISTIANVS AVGVSTVS KRIEG
LEYCOPETRENS.

LIPSIAE
EX OFFICINA LANGENHEMIA.

